

Слънце и джга.

(Б а с н я).

Слѣдъ единъ тихъ пролѣтенъ дъждъ на небето се появила джга. Който я погледнѣлъ, все я хвалилъ:

— Вижте, вижте, — думали, — каква хубава джга, какво чудно нѣщо!

Джгата слушала, слушала и тя почнала да се хвали, че е по-хубава и отъ слънцето.

— Че какво е слънцето? — рекла джгата. — То знае само да пали и да гори. Дѣ му сж хубавитѣ бои?...

Слънцето чуло хвалбитѣ на джгата, па ѣ рекло:

— Колко си глупава, ти джгичке! Ти още не знаешъ, че безъ слънце джга не става.

А джгата се засмѣла и пакъ захванала:

— Азъ съмъ джга джгичка съ дълга хубава косичка! Ти си слънце горещо. И ти се мислишъ за нѣщо!...

Слънцето се разсърдило и — хопъ! — скрило се задъ облака.

— Кждѣ е сега джга — джгичка съ нейната дълга косичка — извикало слънцето. — Нека излѣзе да я видя!

А горката джга — джгичка изведнажъ се изгубила и не се видѣла вече.

Прѣведе: Ц. Калчевъ.